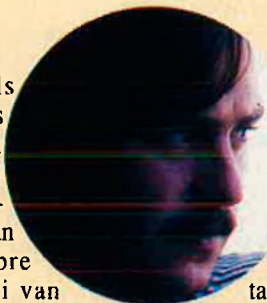

RIP

Primera, els bruixots de la tribu van codificar els signes, els van sistematitzar, els van estampar sobre pells de cabra i van decretar la divulgació de l'invent a través de croades d'alfabetització. Passats els segles, els alquimistes del règim es van traure de la mànega la impremta, per a envasar el dogma. Descobert el secret de la filigrana, el llibre també oferiria la possibilitat de vehicular unes altres dimensions distintes al credo. Havia nascut el mite. El llibre, llegir-ne i posseir-ne, era el símbol d'una casta, un recinte per als elegits.

Al segle XX l'invent es va mesocratitzar, van emergir els col·leccionistes i la mística bibliogràfica. Per a uns, les coses eren certes perquè havien estat escrites en llibres; per als altres, les coses no eren certes perquè havien estat escrites en llibres. Els dictadors els van encendre i, per tant, l'esquerra els va convertir en fetitxe. Els místics se'ls van adorar, els van erigir capelles públiques i privades. Es va instaurar el dia del llibre. Els governs van fer llibres blancs. Els comerciants van fer llibres de comptes. Els ajuntaments van fer llibres de festes. Els matrimonis joves buscaven llibres que combinaren amb els mobles. Les conselleries i les diputacions finançaven edicions sense mesura. Amb tanta facilitat, van proliferar els autors: l'extensió d'escriptors per metre quadrat era d'una densitat asfixiant. Vicent

González Lizondo va escriure un llibre.

Els habitants del planeta van comprovar que tot el que portava imprès un llibre no anava a missa. La població va començar a desconfiar, a habitar-se a tirar-los si el redactat no s'ho valia. Van arribar a la conclusió que un llibre era simplement un envàs, que podia transportar suggeriments excepcionals o estafes flagrants. La generació posterior, totalment des- traumatitzada, va buscar unes altres vehicles minoritaris. Els van mitificar. Van enterrar el llibre.

Miquel Alberola

Una qüestió d'ètica: el kurdistan

No va dir el senyor George Bush, allà en la fàbrica on es fan els míssils Patriot que ell, ell, el president dels Estats Units en persona, cridava al poble de l'Iraq a revoltar-se contra Saddam Hussein i traure'l del poder? Ja té la revolta. I per partida doble. ¿I saben ara que diu? Des de la Casa Blanca proclama: "No som ací per intervenir en els afers interns de l'Iraq i no ho farem. No és el nostre propòsit ni mai ho ha estat". Ens tracta d'imbecils, supose.

El cinisme que està envoltant aquests dies les inversemblants excuses donades per a permetre la massacre dels kurds i els xiïtes a mans de la Guàrdia Republicana és digne d'una antologia. I no només de part del senyor Bush. Només quan la massacre ha estat evident i les opinions públiques han començat a qüestionar tant de cinisme és que França, per exemple, ha demanat a l'ONU que digui alguna cosa (¡¡que fins ara no havia dit res!!). Clar que les armes usades contra els kurds tenen moltes el segell de *made in France*. I qui diu France diu USSR o Spain, per posar tres exemples il·lustres.

Mentrestant, però, no s'han muntat manifestacions a favor dels kurds. Potser si hagueren gasejat els palestins la cosa hauria estat distinta però els kurds, ja se sap, són uns pobres desgraciats perduts entre les muntanyes i, a més, no els gasseja ni la Casa Blanca ni el Kremlin. Ja s'ho faran.

La qüestió kurda ha esdevingut un afer d'ètica. El món dels estats i les ideologies dels estats deixant fora un poble l'única desgràcia del qual és precisament no tenir un estat ni res que s'assemble. La lògica de la política realista (impedir el desmembrament de

l'Iraq per no obrir la caixa del trencaclosques nacional caucàsic) americana i soviètica (comcallen quan els convé callar...) ha aniquilat la lògica de la defensa de la vida, de qualsevol vida, i de la

llibertat, de qualsevol llibertat. ¿La vida d'un kuwaitià sí que mereix traure fora de port els portaavions però la dels kurds no mereix ni una declaració? ¿La llibertat del Kuwait al preu que siga però al Kurdistan que no es mogi ningú?

Clar que en el fons tot això els preocupa molt relativament. Ara aguantaran una mica el temporal perquè és una miqueta massa evident i quan puguen començar a dir que arguments com els exposats més amunt són tendenciosos, manipuladors o, simplement, arravataments d'emotisme sense sentit. I es quedaran tan amples. Supose que deuen dormir bé a la nit. "Ells", que diria el senyor Fuster.

Vicent Partal

